

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. U.**, zastoupený JUDr. Petrem Šurkou, advokátem, se sídlem Morseova 253, 109 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. dubna 2012, č. j. OAM-27/ZA-ZA06-PA03-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. února 2013, č. j. 29 Az 11/2012 - 107,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

[1] Svou včasnou kasační stížností ze dne 19. března 2013, doplněnou podáním ze dne 25. května 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. února 2013 č. j. 29 Az 11/2012-107 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. dubna 2012 č. j. OAM-27/ZA-ZA06-PA03-2012, e. č. B001069. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. Podstatou „azylového příběhu“ stěžovatele je to, že v dubnu 2011 srazilo jeho manželku a dceru gruzínské národnosti auto. Při nehodě byly obě zraněny, řidič ujel. Ukrajinské úřady, přestože jim totožnost viníka byla známa, věc nešetřily – pachatelem byl údajně vlivný člověk. Rodině byla zprostředkovaně nabídnuta finanční kompenzace, když nic nenahlásí, na tuto možnost však nereflektovali. Stěžovatel vše přičítá vládnoucí garnituře, kvůli gruzínské národnosti má manželka a dcera horší přístup k lékařské péči. Vrcholem bylo, když byl stěžovatel v listopadu 2011 na ulici zbit ukrajinskými policisty, proto s celou rodinou Ukrajinu opustil. K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu krajský soud konstatoval, že nelze dovodit, že by byl žalobce v zemi původu azylově relevantně pronásledován s tím, že původcem pronásledování byl stát, resp. že stát nebyl schopen zajistit

případnou ochranu. Žalobce nevyužil možnosti podat odvolání a další podněty. Nebyly také důvody pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel vůbec neargumentoval, že by jeho kasační stížnost byla přijatelná podle § 104a s. ř. s., ani neuvedl, proč či jak přesahuje svým významem jeho vlastní zájmy. Tvrdil, že mu nelze přičítat k tíži odmítnutí finanční kompenzace od údajného viníka nehody, neboť se chtěl domoci legálních cestou svých práv, což však na Ukrajině není možné, protože vše je vykládáno podle potřeb vládnoucí garnitury. Pokud jde o vady řízení, tvrdil, že se soud nevypořádal s otázkou, jak je stěžovatel perzekuován a ohrožován na zdraví fyzickém i duševním, ani s otázkou diskriminace stěžovatele z důvodu gruzínské národnosti jeho manželky. Konečně tvrdil, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť soud vycházel stejně jako žalovaný jen z obecných deklarací, že ukrajinské zřízení je v podstatě demokratické, aniž by se zabýval konkrétní argumentací stěžovatele.

[4] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, poukázal především na absenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti a navrhl její odmítnutí, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel netvrdil vůbec nic; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ Nejvyšší správní soud žádá pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal, nevyplývají ostatně ani z tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti.

[7] Pro úplnost se dodává, že žádost o mezinárodní ochranu podaly též stěžovatelova manželka a dcera. I v jejich případě byla žádost, postavená na stejném azylovém příběhu jako v případě stěžovatele, zamítnuta, krajským soudem byla zamítnuta též jejich žaloba a konečně i jejich kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 6/2013-5859 ze dne 25. června 2013 pro nepřijatelnost odmítnuta. Ani v případě stěžovatele neshledal 6. senát Nejvyššího správního soudu důvody pro to, aby věc posoudil jinak; na odůvodnění citovaného usnesení, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil též k otázce gruzínské národnosti manželky stěžovatele a její diskriminace, postačí odkázat.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu